

Kroegruzie

Een jaar geleden zaten Paul en ik in een behoorlijke crisis. Onze relatie stond op springen, we vochten, scholden en maakten elkaar diep ongelukkig. Ons servies was aan vernieuwing toe, de muren moesten opnieuw gewit. Maar we gingen niet uit elkaar, we waren experts geworden in het goed maken, sorry zeggen en spijt betuigen. En, dat was het belangrijkste, we bleven geloven in de liefde voor elkaar. Toen we voor de zoveelste keer huilend in elkaars armen lagen en bekenden dat we toch nog van elkaar hielden, besloten we er samen een weekje tussenuit te gaan. We zijn allebei dol op Spanje dus over die beslissing hoefden we niet te twisten. Het was januari en we boekten last-minute. Ik kom erop omdat we laatst de vakantiefoto's bekeken, gezellig samen op de bank. We bladerden door de gedeelde herinneringen. 'Weet je nog, dat mannetje naast zijn ezel, hoog opgetast met brandhout,' zei ik. Hij had ons gevraagd of we de foto wilden opsturen en hakerig had hij zijn naam en adres op een vodje papier geschreven. Paul memoreerde die grote groep gieren, fascinerende vogels; we vonden hun nestplaats en maakten talloze foto's. Eigenwijs blikt een oude opa in de lens, z'n roze verenloze rimpelnek had iets ziekelijks. We bladeren door ons eigen prentenboek waarin vergezichten van adembenemende landschappen in rood en geel, groen en blauw. Zonsondergangen, rijen olijfbomen in witte aarde. Ze ademen ruimte en rust uit en ik denk aan onze woordenloze intimiteit in de auto. We herinnerden het ons allemaal weer. Het reisje was een succes, het laatste jaar is er geen bord meer gebroken, geen stem verheven in beschuldigende bewoordingen. We kwamen tot elkaar, vonden de harmonieuze balans van onze relatie terug. Paul sloeg de laatste bladzijde van het fotoboek om en keek naar die dramatische wolk boven dat vergeten dorp.

Geweldig weer hadden we niet. De laatste dag regende het zelfs, niet heel hard maar wel zo'n zeikerige miezer waar je kletsnat en ijskoud van wordt. We naderden een dorp waar een wolk boven hing. Een grote, grijze, eindeloze wolk die daar misschien wel altijd gehangen had. Het was

zo dramatisch dat ik hem fotografeerde. Het dorp stelde echter niks voor. Nog voor het in de achteruitkijk spiegel was verdwenen, was het ook uit onze herinnering gewist.

We waren hongerig en dachten er wel een kroeg of een bakker te vinden. Tussen hoge grauwe huizen reden we de smalle hoofdstraat in, richting kerk. Mistroostigheid brulde de huizen uit, de ramen keken donker. Ik stelde me voor hoe dat met zomerzon niet anders zou zijn, het licht zou nooit het wegdek bereiken en bleef in schaduw gehuld. We parkeerden voor de kerk op een boomloos plein waar veel gekleurd blik kris-kras door elkaar stond. Er was een bank met een pinautomaat op de hoek, een supermarkt van huiskamer formaat, zoals je dat wel vaker in Spanje ziet. Maar een bakker of kroeg zagen we niet. We vroegen het aan een vrouw, die ons voorbij liep, met gebogen hoofd, de rug krom, een uitdrukkingloos gelaat. Ze knikte in de richting van de sombere straat, waar we net doorheen waren gereden.

We vonden de bar. Deze onderscheidde zich in niets van de woonhuizen links en rechts of tegenover. Het was omdat er juist een man, omhuld met de lucht van oude rook en verschraald bier, naar buitenkwam dat we het lokaal ontwaardde. We stapten de kille kou uit en een donkere sjofele ruimte binnen. Een miezerig haardvuurtje brandde in een hoek, ik liep er naar toe met uitgestrekte handen. Teleurgesteld keerde ik me af, het was slechts een elektrisch lichtje achter nep stammetjes. Verschillende tafeltjes stonden onafgeruimd met bierglazen, volle asbakken en lege kopjes, waarin aangekoekte koffie met melkrand. De vloer was bezaaid met rotzooi, peuken, papier en uitgespuugde olijven pitten. In slecht licht zaten twee oude mannen domino te spelen, half gevulde cognac glazen tussen hen in.

Paul was doorgelopen naar de bar en vroeg om koffie en twee broodjes. De waard leunde half van hem afgewend tegen de glazenkast achter de bar en schudde een ongeïnteresseerd, nee. Hij was een boom van een kerel in een glanzend grijze jogging. Met een ongezonde, ongeschoren kop en een meer dan vadsige buik over z'n broekband hangend. Brood had hij niet, moesten we wachten tot zijn vrouw terug was met de boodschappen. Hij zeilde twee schoteltjes op de bar, alsof het platte stenen waren. Vulde twee kopjes met lauwe, zwarte drab en smakte die op de schoteltjes voor onze neus.

Koude lucht stroomde met drie mannen, druk in gesprek, mee naar binnen. Even leek de vijandige sfeer van de barman wat te ontgooien. De mannen wisselden gemeenplaatsen uit, het weer, de voetbal. De TV ging aan en een mobieltjesreclame schalde de ruimte in. Biertjes werden getapt. Een van de mannen keek naar mij, schaamteloos. Hij bleef kijken. Ik keek even terug, maar blikte al snel weg, gegeneerd en beledigd. Ik wilde niet langer wachten en we maakten aanstalten op te stappen. Opnieuw voelde ik een koude tochtstroom langs mijn benen. De barvrouw kwam binnen, zo bleek. Ze torstte twee volle boodschappentassen en een zak stokbrood. Met haar kwam er ook leven in de brouwerij, energie, een zekere lichtheid. Ze liep door naar de keuken achter de bar, waar ze de boodschappen dumpte. Met haar natte, half openhangende jas aan begon ze kopjes en glazen te stapelen en naar de keuken te brengen. Ik zag dat ze mooi was geweest, extreem mooi. Maar nu was haar huid grijs, het zwarte haar dof en onverzorgd, ze keek ontevreden. Geïntregerd volgden wij haar bewegingen, ze was snel en had een zekere stijl. Ze vulde de glazen van de domino mannen bij en glimlachte vaag naar hen maar nog voor ze zich van hen had afgewend, had ze haar oude blik weer in de ogen, vermoeid en boos. Ze snauwde iets naar haar man, ons leek ze niet op te merken. Hij vloekte binnensmonds en trok een theedoek van een rek. Ze verdween naar de keuken, de twee klapdeurtjes zwaaiden woest heen en weer. We keken ademloos toe, onze honger was vergeten. Met een blad vol schone glazen kwam ze, voorzichtiger nu, terug. Verbaasd zag ik hoe de man zijn been uitstak, waardoor zij bijna struikelde. Het blad kwam met een rinkelende klap op de bar terecht. Haar blik vermorzelde hem, ze schoof bruusk voor hem langs en ging onbesuisd bier tappen voor de, inmiddels stil gevallen, mannen naast ons. Haar man gaf ze onverwacht zo'n harde por tussen z'n ribben, dat hij dubbelsloeg. Ons keurde ze nog steeds geen blik waardig. Ze verdween weer door de woest klappende deurtjes, hij volgde, een deurtje sloeg hard tegen zijn buik. Eén moment haalden we allemaal opgelucht adem. Die ene man keek weer naar me; triomfantelijk bijna en samenzweerderig. Ik zag het vanuit m'n ooghoeken, want in zijn richting keek ik niet meer. In de keuken barstte geschreeuw los, angstaanjagend gekijf. Er viel iets, er werd geduwd, meubels verschoven, een bord viel kapot. Hetzelfde moment vloog er iets over de klapdeurtjes de bar in, rakelings langs mijn hoofd. Het was een ei dat tegen de muur achter ons kapot sloeg; geel struif droop naar beneden. Meer gescheld,

meer servies brak. Paul en ik keken elkaar met opgetrokken wenkbrauwen verbijsterd aan. Wat wij hier meemaakten herkenden we zo goed. We knikten naar elkaar, hij legde twee Euro op de bar en loodste me naar buiten. Het regende hard nu en we haastten ons naar de auto. Zonder iets te zeggen, startte hij de auto. Enigszins verdoofd reden we langs de kroeg, het dorp uit. We hebben er nooit met een woord over gesproken, maar daar in die bar, werd ons een spiegeltje voorgehouden.

Hij klapte het fotoboek dicht en nam mij in zijn armen. Hij lachte in m'n haar en ik hoorde hem murmelen, 'Weet je nog?' En of, dacht ik, dat we nog samen zijn hebben we aan die kroegruzie te danken.

juni 2004 Copyright Maryet Maks